

Cuprins

<i>Cu inimă bună</i>	5
----------------------------	---

Semificțiuni

Ca și cum. Jurnale și memorii.....	9
De ce nu port izmene	13
M-am gândit să mă las de scris.....	18
Admiratorul meu din Franța	25
Adio, domnule Bălăiță!.....	33
Între Breban și Ianuș.....	48
Către șoseluța nemților.....	53
Percepție greșită.....	58
Împotriva bosonilor	63
Înger odihnindu-se. Frumoșii ani '90.....	71
Povestea vorbei – alta	77
Tăierea nasului. Frumoșii ani '90	87
Relu și mai cum.....	94
Oameni, fapte, întâmplări.....	102

Bărbați fără degete

Vibrații	111
Bunici	130
Bărbați fără degete	140
Poate că nici nu o chema Dina	159

Rezistența prin poveste

Frica de normalitate	185
Privirea îndrăgostitului (răspuns la ancheta „Cum se scrie un roman“)	190
Condiția scriitorului – rezistența prin poveste	195
Nu e cazul să inventăm încă o dată roata	202
Patapievici pe înțelesul tuturor. <i>Omul recent</i>	207
Scrisoare către un tânăr din provincie (fragmente)	217
Încă un monument al prostului gust	222
O amintire cu Mușina	226
Oameni ai minciunii	230
Despre minciună iarăși	234
Daciada literară și centrele de influență	238
La Iași. Rezistența prin cultură	242
Sfârșitul iluziilor	246
Cu stânga-n dreapta	250
Nu e nicio rușine să fii intelectual	255

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Lea Rasovszky, *Call Me River* (acuarelă pe hârtie, 67,5 × 66 cm, 2017)
Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A,

sc. 1, et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

CIMPOEȘU, PETRU

Bărbați fără degete și alte amintiri penibile / Petru Cimpoeșu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN: 978-973-46-7757-3

821.135.1

Printed in ROMANIA

Petru Cimpoeșu

Bărbați fără degete

și alte amintiri penibile

POLIROM
2019

De fapt, voisem să-l conducem noi pe el. Dar nu mai contează.

— Soțul meu susține că tot universul nu e decât o sumă oarecare de vibrații, a spus soția mea.

Nu știu nici în ziua de azi dacă a spus asta ca să mă laude sau dimpotrivă.

— Problema vibrațiilor îmi este cât se poate de familiară, întrucât în timpul liber mă ocup de radiestezie. Și, de fapt, tot timpul meu este liber!

— Sunteți orb? am intervenit eu cam aiurea, deși era cât se poate de evident.

— Într-adevăr, cei mai buni radiesteziști sunt nevăzătorii, răspunse.

Afirmația lui o impresionează pe soția mea, care avea unele cunoștințe de astrologie de la emisiunea *Pasul Fortunei*, așa încât se simți datoră să intervină.

— Am citit în *Formula AS* că există mai multe niveluri vibrațional-energetice, zise pe un ton care suna a întrebare.

— Bineînțeles! Doamnă, am să vă spun cum stau lucrurile cu radiestezia. Iată cum. Radiestezia este de fapt o căutare spirituală. Căutăm, înainte de toate, în noi înșine și atunci când simțim Vibrația înseamnă că am găsit.

— Interesant! Și ce ați găsit până acum?

— Ei, nu mare lucru, răspunse cu modestie domnul Sergiu. Eu personal sunt abia la început, lucrez ocazional pentru o firmă de foraje de apă. Dar am un prieten care a descoperit sanctuarul lui Zalmoxe! Vedeți muntele acela? – îndreptă nuiăua spre gardul unui cimitir. De cealaltă parte a lui este o peșteră sacră. Se ajunge destul de greu la ea...

Aveam unele cunoștințe despre Kogaion, sanctuarul lui Zalmoxe, dar, din câte citisem, se afla mai degrabă pe muntele Gugu din Retezat sau pe Bucegi sau în Ceahlău sau în Călimani sau la Grădiștea Muncelului... Argumentarea domnului Sergiu tocmai pe asta se biza – de vreme ce sunt atât de multe locații posibile, de ce nu le-am mai adăuga încă una, la curbura Carpaților? Mulți autori consideră că Munții Carpați sunt o imagine a constelației Dragonul. De fapt, mai adăugă, avioanele care zboară pe culoarele din această zonă încep, de pe la Întorsura Buzăului, să aibă probleme din cauza dereglării aparatelor de măsură.

Și totuși, am putut observa că mersul lui nu era deloc mersul nesigur al unui orb, dimpotrivă, ne-o lua cu toată fermitatea mereu înainte, ca un veritabil mascul alfa. Asta îmi provocă oarecare circumspecție. În rest, părea fără îndoială un om de treabă; un pic gras, așa cum stă bine oricărui bărbat trecut de cincizeci de ani, îmbrăcat într-o haină de vară largă, în carouri, și cu o pălărie de paie pe cap care îi ascundea chelia. Ochii îi erau, la rândul lor, ascunși de o pereche de ochelari negri. Când am ajuns la capătul acelei străzi, am văzut un marcaj cu punct roșu. Abia atunci mi-am dat seama că părăsiserăm între timp traseul turistic numărul șase. Nu mai știam unde ne aflăm. M-am întors întrebător către soția mea, am ridicat puțin din sprâncene, însă ea fie n-a vrut să-mi răspundă, fie i-a fost rușine să scoată din poșetă schița cu traseele. Nu știam propriu-zis încotro mergem; scopul era să-l conducem pe domnul Sergiu în direcția unde dorea să meargă și despre care nu ne spusese încă nimic. Presupuneam, totuși, că îl

conducem spre casă. La un moment dat, el se opri brusc și, ridicând nuiua deasupra capului, o lăsă să penduleze câteva secunde.

— De ce sunteți neliniștit? mă întrebă. Vă temeți de ceva anume?

— Dar nu sunt neliniștit! l-am contrazis.

— Cineva e neliniștit.

A ridicat din nou nuiua și a ținut-o în poziție verticală.

— Simt o vibrație negativă, a spus la urmă.

— Știți cumva cum ajungem de aici pe traseul zece, care duce la herghelie? îl întrebă soția mea.

— De aici începe traseul turistic numărul doisprezece, care duce la Fântâna Hoților, ne anunță domnul Sergiu.

— Ca să fiu sincer, traseele astea... Nu știu cine le-o fi inventat, dar mi se par o chestie cam aiurea, zisei nemulțumit.

— Apa din această fântână este foarte rece, limpede și bună de băut, insistă domnul Sergiu.

— Poate fi adevărat, dar dacă privim lucrurile în mod obiectiv... Mi se pare o prostie să marchezi așa-zise trasee turistice pe ulițele unui sat.

— Asta din cauză că nu simțiți vibrația, răspunse domnul Sergiu un pic dezamăgit, ridicând nuiua de alun deasupra capului și rotind-o într-o mișcare levogiră, ca și cum ar fi pipăit aerul cu ea, ceva ce se numește, în limbajul de specialitate, focalizare mentală.

— Trebuie să învățăm să percepem prin rezonanță adevărurile naturale, interveni pe neașteptate soția mea – un enunț ce se dorea probabil conciliant, dar nu reușea să fie decât echivoc.

N-am contrazis-o, pentru a nu prelungi inutil disputa. La rândul său, domnul Sergiu se limită să spună, bătând oarecum în retragere:

— Traseul turistic numărul doisprezece este nerecomandat iarna.

Mă rog, până la iarnă mai erau cel puțin patru luni.

Aveam să înțeleg asta mai târziu. Ghemurile de vibrații se organizează în mintea noastră în forme semnificante, astfel vibrațiile devenind simboluri – și se poate spune că trăim într-o lume de vibrații care semnifică fiecare câte ceva. Așa le poate vedea și domnul Sergiu, uneori chiar mai bine decât noi. Numai că el le vede *altfel*.

În seara aceea am aflat de la doamna Hilde, proprietara pensiunii unde eram cazați, că de fapt cel care inventase cele douăsprezece trasee și le marcase cu punct albastru, bandă albastră, bandă galbenă, triunghi galben și așa mai departe nu era nimeni altul decât domnul Sergiu însuși.

— Nu se poate, domnul Sergiu e orb! am protestat.

— Și ce dacă?

— Cum a desenat triunghiurile, benzile și celelalte semne?...

— L-a ajutat asociația turistică „Dragă călătorule“.

Partea proastă e că, înainte de a ne despărți, îi propusesem să ne revedem a doua zi. De data asta nici măcar n-aș fi putut da vina pe soția mea, fiindcă inițiativa îmi aparținuse sută la sută; îi întinsesem de fapt o cursă, invitându-l malițios să ne însoțească într-o drumeție până la presupusul sanctuar al lui Zalmoxe – iar el acceptase.

Acum, după ce doamna Hilde ne-a vorbit despre mania lui de a inventa trasee, nu mai aveam niciun chef să dau ochii cu el. Bine măcar că stabiliserăm ca punct de întâlnire stația de autobuz de la intersecția traseului numărul cinci cu traseul numărul doi – unde, evident, nu mai aveam de gând să mă duc. Mai ales că proprietara ne-a asigurat, la rândul ei, că, deși cele douăsprezece trasee nu însemnau deocamdată mare lucru, în viitor Cislăul va deveni o importantă stațiune turistică. Știa asta de la domnul Sergiu. Deocamdată ne servi la cină un bulz cu multă mămăligă și prea puțină brânză, din cauza căruia am făcut o indigestie de toată frumusețea, însoțită de migrenă – mai precis, simțeam niște vibrații neplăcute în cap care nu m-au lăsat să dorm toată noaptea. Nici soția mea nu s-a simțit prea bine. Pe la ora cinci dimineață a sărit din pat direct în mijlocul camerei și a rămas acolo stând într-un picior. Nu mai făcuse asta de multă vreme. Pe urmă, după ce s-a trezit propriu-zis, a sunat-o ca de obicei pe mama ei și a aflat că la televizor s-au anunțat niște inundații catastrofale în județul Suceava. Să fim atenți, să nu care cumva să fim luați de viitură!

— Da, mama, dar noi suntem în județul Buzău, la patru sute de kilometri distanță, îi răspunse fiică-sa.

— Și ce dacă? Trebuie oricum să fiți prudenți! Am auzit că și barajul de la Siriu a avut anumite probleme...

A fost, alături de migrena mea, încă un bun pretext ca să mai rămânem în cameră după micul dejun. Adevărul e că migrena nu era un pretext suficient de bun. Soția mea a avansat chiar ipoteza că o plimbare mi-ar fi făcut bine, dar mă temeam să plec de la pensiune, ca să nu mă întâlnesc

pe stradă, fie și întâmplător, cu domnul Sergiu. Ne-am uitat și noi, aproape o oră, la știrile de la televizor și am văzut, în afară de inundații, un tip despre care se spunea că avea în sânge niște viermișori care ajungeau la rinichi și apoi ieșeau în urină. Părea foarte mândru de chestia asta, devenise dintr-odată vedetă. În cele din urmă am hotărât să ieșim, cu orice risc. Nu veniserăm la Cislău ca să stăm să ne holbăm ca tâmpiții la un tip cu viermișori în sânge. În plus, trecuse de nouă și jumătate, ora prezumtivei noastre întâlniri cu domnul Sergiu în stația de autobuz. Aveam de gând să mă duc în primul rând la farmacie, să cumpăr un Quarelin.

În timp ce își aranja ținuta în fața dulapului cu oglindă de lângă geam, soția mea s-a oprit brusc și a spus, cu vocea joasă, lăsând să-i cadă mâinile pe lângă corp (psihologii au observat că este gestul care exprimă cel mai bine dezolarea):

— E jos.

— Poftim?

— Domnul Sergiu. Ne așteaptă în fața pensiunii.

În acele momente tocmai mă bărbieream, iar urmarea imediată a fost că m-am pișcat un pic cu lama. M-am apropiat tiptil de fereastră și am privit de după draperie. Domnul Sergiu se așezase pe o bancă din fața pensiunii și stătea picior peste picior, ca unul care avea la dispoziție tot timpul din lume. Din când în când ridica nuiua de alun și o lăsa în jos, ca și cum ar fi pescuit cu undița, dar eu știam că atunci el de fapt măsura vibrațiile din atmosferă.

— Ce naiba facem? am întrebat-o.

— Rămânem în cameră.